

HỒI 636

Đồng Tắt Tiền Ky

Mưa rơi mù mịt, trời đất mênh mang một dải, đêm thu lạnh lẽo, có đôi chút xơ xác tiêu điều.

Phía trước, sông Hoài cuộn cuộn chảy, gió thu từng trận từng trận thổi tới.

Khấu Trọng cùng Dương Công Khanh dẫn ngựa đến bờ rừng quan sát địa điểm vượt sông, đoạn sông này đặc biệt nông và hẹp, chung quanh là rừng cây dày đặc, là nơi vượt sông tốt nhất nhưng cũng là chỗ tốt nhất để địch quân mai phục bọn họ.

Xuôi chừng mười dặm về phía hạ du thì có thể lơ mờ nhìn thấy ánh đèn lập lòe của thành Chung Ly, tỏa hào quang nhàn nhạt trong làn mưa rả rích, trên sông Hoài tuyệt không thấy dáng thuyền bè qua lại.

Khấu Trọng tay phải khẽ khàng vuốt ve Vô Danh đậu trên vai, chau mày chăm chú quan sát bờ bên kia.

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi: "Thiếu soái đã nghi ngờ đối phương có phục binh, sao lại không sai Vô Danh qua bờ bên kia quan sát thử xem?"

Khấu Trọng trầm giọng đáp: "Bờ bên kia có thể có thám tử chứ khẳng định không có phục binh. Hiện nay bọn ta đang đứng ở dưới gió, trong rừng nếu có địch nhân thì gió đã đưa mùi vị và tiếng hô hấp của bọn chúng đến tai ta rồi. Đó chính là bí thuật nghe gió do thám địch của người Đột Quyết."

Dương Công Khanh vẫn chưa hiểu, hỏi tiếp: "Nếu là như vậy, tại sao bọn ta còn không bắc cầu qua sông, cây cối làm cầu thì đã có sẵn, chỉ cần Thiếu soái hạ lệnh xuống, trong một canh giờ có thể dựng xong một cây cầu nổi rồi."

Khấu Trọng trả lời: "Chính vì bờ bên kia không có địch nhân mới làm ta sinh lòng hoài nghi, Tả Hiếu Hữu không phải là tay mơ trên chiến trường, làm sao lại bỏ qua chỗ vượt sông lý tưởng thế này chứ? Cứ như là mở đường sẵn cho bọn ta tiến thẳng tới Chung Ly vậy. Nếu ta đoán không sai, bên kia sông nhất định là có bố trí sẵn thành lũy hay tháp canh quân sự

gì đó, chỉ là vừa được gỡ xuống để tạo điều kiện cho bọn ta vượt sông tấn công Chung Ly. Lúc ấy nếu bọn chúng hủy đi cầu nổi, bọn ta sẽ vĩnh viễn không còn cơ hội quay trở lại bờ bắc Hoài Thủy nữa."

Dương Công Khanh giật bắn mình: "Thiếu soái muốn nói quân thủ thành Chung Ly cố ý đặt cạm bẫy dụ chúng ta rơi vào à?"

Khấu Trọng gật đầu: "Cũng gần như thế! Thành Chung Ly ngoài Tả Hiếu Hữu còn có Lý Tử Thông nữa. Thủy sư Chung Ly ừn ừn kéo tới rất có thể chỉ là để che mắt người mà thôi."

Dương Công Khanh vẫn chưa tin: "Lý Tử Thông sao mà cao minh đến mức đó? Hay là để ta phái người sang sông tra xét, xem xem có còn dấu vết của thành lũy hay tháp canh gì đó hay không?"

Khấu Trọng lắc đầu: "Địch nhân đã ra sức giấu giếm, chẳng hạn như rải cỏ lên trên. Phái người tra xét rất tốn thời gian, ta tin chắc vào suy đoán của mình, bọn ta bây giờ lập tức phải quay về Lương Đô, chậm trễ e sẽ sinh biến."

Dương Công Khanh khổ sở nói: "Làm sao địch nhân biết được bọn ta bí mật đến tấn công chứ? Trừ phi Thiếu Soái quân có giặc bên trong."

Khấu Trọng than: "Không phải giặc trong mà là giặc ngoài, ta thực sự hy vọng là mình đoán lầm, chuyện này sẽ biết ngay thôi. Bọn ta sức cùng lực kiệt, địch nhân sức lực tinh thần nhuệ, do đó dù bọn ta biết chuyện rút lui, chúng cũng sẽ nhất định dùng toàn lực đuổi theo, điều đó có thể chứng minh suy đoán của ta là đúng."

Dương Công Khanh ngạc nhiên hỏi lại: "Giặc ngoài?"

Khấu Trọng nét mặt âm đạm, chán nản nói: "Còn nhớ trước khi đi, ta đã nói với người là trong lòng cảm thấy có chỗ không ổn sao? Vấn đề là ở hai bằng hữu tốt của ta Quế Tích Lương và Hạnh Dung. Bọn họ vừa rời Lương Đô thì thủy sư Chung Ly lập tức ào ạt tiến tới, thời gian xảo hợp thật đáng nghi ngờ. Thêm vào đại quân của Lý Tử Thông ở Giang Đô chẳng có chút động tĩnh gì, rõ ràng đã biết ta chưa đến Đông Hải. Ôi, ta thật hối hận đã không nghe lời khuyên cáo của Hư Hành Chi, trong giờ phút sanh tử, phụ thân có thể bán cả con mình, huống gì chỉ là bằng hữu thuở thiếu thời chứ!"

Dương Công Khanh trầm giọng: "Được, bọn ta lập tức đi thôi!"

Khấu Trọng lắc đầu: "Đám chiến mã mệt mỏi của bọn ta nếu lập tức lên đường thì chưa tới trăm dặm đã lăn đùng ra hết phân nửa rồi, may mà người truy kích là Lý Tử Thông chứ

không phải là Lý Thế Dân. Hừ, con bà nó, ta phải dạy cho Lý Tử Thông biết thế nào là thủ đoạn của Khấu Trọng này mới được, trước tiên chúng ta phái hai trăm người ra xây cầu, nhưng kêu bọn họ cứ làm từ từ thôi."

Dương Công Khanh ngăn người: "Xây cầu?"

Khấu Trọng đáp: "Đó chính là kế duy nhất để làm chậm bước quân địch, nếu có thể tranh thủ được hai canh giờ, ta có thể đánh cho Lý Tử Thông thảm bại một trận, và bọn ta cũng có thể toàn quân sống sót quay trở lại Lương Đô."

oOo

Dưới ánh trăng sáng, Từ Tử Lăng và Hư Hành Chi, Lạc Kỳ Phi, Tiêu Hồng Tiến, Bốc Thiên Chí, Trần Lão Mưu và Bạch Văn Nguyên đã đi tới khe núi ở hạ du Vận Hà, cách Lương Đô ba mươi dặm, hai bên bờ vách đá cao ngất, Vận Hà bị xiết chặt lại, thế nước chảy rất gấp.

Bảy người cầm đèn xuống ngựa đi ra vách đá xem xét hình thế, Hư Hành Chi nói: "Đây là địa điểm tốt nhất để phục kích thủy sư của địch nhân, chỉ cần bố trí máy bắn đá ở hai bên bờ, cả đoạn sông sẽ nằm trong tầm uy hiếp của mưa tên bão đá. Chỉ tiếc là khe núi này dài chưa tới trăm trượng, hạm đội của địch nhân nháy mắt đã vượt qua, thêm vào thời gian nạp đá lại cho máy bắn đá, chỉ có thể gây tổn thương nghiêm trọng cho khoảng mười mấy chiếc thuyền đầu tiên tiến vào khe núi mà thôi."

Từ Tử Lăng lắc đầu: "Chỉ có thể đập nát khoảng năm sáu chiếc thuyền thôi. Ta đã nhìn qua cách thức di chuyển của bọn chúng, hai thuyền trước sau luôn giữ khoảng cách từ hai mươi đến ba mươi trượng, nếu phía trước có chuyện, thuyền ở phía sau có dư thời gian thả neo, lên bờ phản kích lại bọn ta."

Tiêu Hoành Tiến nói: "Vậy bọn ta có thể mai phục tiền thủ ở hai bờ sông đoạn trước khi tiến vào khe núi, đợi lúc thuyền địch tấp vào bờ thì bắn hỏa tiễn đón tiếp bọn chúng, nhưng mà binh lực địch nhân nhiều gấp bội bọn ta, làm như vậy là hết sức mạo hiểm."

Từ Tử Lăng trầm ngâm: "Đề nghị của Hồng Tiến cũng không phải là không tiến hành được, mạo hiểm hay không thì phải coi bọn ta phối hợp thế nào."

Gã quay sang Bốc Thiên Chí: “Nếu từ đầu dùng máy bắn đá làm hạm đội địch nhân lưỡng cuống tay chân, sau đó cho Phi Luân thuyền linh hoạt xuôi dòng đi xuống, dùng máy bắn tên tấn công trực tiếp vào từng thuyền địch, vậy có được không?”

Trần Lão Mưu phá lên cười hắc hắc: “Kế hay lắm! Máy bắn tên do Lỗ đại sư thiết kế, lại được Trần Lão Mưu ta cải tiến, mỗi lần bắn thì cả mười hai cái nỏ đặc chế cùng bắn một lúc, sức bật có thể xuyên thấu thân thuyền, nếu bọc tên bằng vải bố, trước khi bắn châm lửa biến thành hỏa tiễn, thì dư sức uy hiếp địch nhân. Nhất là mũi mỗi chiếc Phi Luân thuyền đều được bọc thép, không sợ va đập, địch nhân có nằm mơ cũng không ngờ có thứ khoái thuyền cơ động đến vậy, nhất định đến chết cũng không kịp trở tay.”

Bốc Thiên Chí xen vào: “Nếu vào buổi tối thì uy lực của Phi Luân thuyền còn lớn hơn nữa.”

Từ Tử Lăng tính toán: “Hạm đội địch quay đầu, trước trưa ngày mai sẽ về đến Chung Ly, bọn chúng cần khoảng hai canh giờ để đưa hết trọng binh lên thuyền, đến hoàng hôn thì bắt đầu ngược lên phía bắc, sẽ tới đoạn sông này vào khoảng khuya ngày mai, bọn ta vẫn còn đủ thời gian để chuẩn bị.”

Bốc Thiên Chí thở phào: “May mà Tử Lăng đến kịp lúc vạch trần âm mưu của địch, nếu không thì... Ôi chào!”

Từ Tử Lăng thấy mọi người nét mặt ảm đạm, biết bọn họ đang lo lắng cho Khấu Trọng, bèn cười nói: “Khấu Trọng nếu là người dễ bị trúng kế như vậy thì không biết đã phải chết bao nhiêu lần rồi, yên tâm đi! Ta dám bảo đảm gã và Dương Công Khanh cùng chúng huynh đệ sẽ an toàn quay về. Thời gian không nhiều, bọn ta hãy về Lương Đô chuẩn bị đi thôi!”

oOo

Khấu Trọng và Ma Thường đứng ở bờ bắc Hoài Thủy ngắm nhìn cây cầu tạm đã sắp hoàn thành nối sang bờ bên kia, cây cầu này nổi được là nhờ sức nổi của gỗ, lại dùng cọc gỗ để cố định vị trí, bởi vì cầu xây chỉ để làm cảnh chứ không phải để dùng, mục đích chính là để lòe mắt địch nhân.

Dương Công Khanh và huynh đệ của lão từ sớm đã lặng lẽ rút lui đến một mỏm núi cách Hoài thủy mười dặm, chuẩn bị sẵn sàng để rút lui an toàn. Năm trăm Phi Vân kỵ của

Khấu Trọng đang bố trí bày rập trong rừng, chẳng hạn như chằng dây để cản kỵ binh của địch, vót nhọn cọc gỗ cắm xuống làm bẫy.

Khấu Trọng ngẩng đầu lên nhìn mưa lất phất đầy trời, đôi mắt siêu phàm của gã cũng chỉ có thể nhìn thấy Vô Danh như một chấm đen mờ hồ giữa trời. Gã lại thầm cảm kích Đột Lợi đã tặng cho mình một con chim ưng thông minh hiểu ý người như vậy, được nó giúp đỡ trên chiến trường có lợi chẳng kém gì thiên quân vạn mã.

Ma Thường hỏi: "Nó ở đâu rồi?"

Khấu Trọng chỉ lên bầu trời mé đông Chung Ly: "Nó đang ở phía trên Chung Ly, đã phát hiện ra binh lực của địch chia làm hai ngã, men theo hai bờ Nam Bắc từ từ tiếp cận với bọn ta. Còn bao lâu mới tới trời sáng?"

Ma Thường đáp: "Còn một canh giờ nữa, địch nhân không đợi nổi nữa sao?"

Khấu Trọng cười nhạt: "Không phải là sốt ruột mà là phát hiện ra có chỗ không ổn. Bọn ta tốn cả ba canh giờ mà vẫn chưa xây xong cầu, đối phương không nghi ngờ mới là lạ. Giữa thanh thiên bạch nhật đi tấn công Chung Ly chẳng khác nào trò đùa, xây cầu nổi để dành cho tối mai mới dùng thì là chuyện ngu ngốc nhất trên thiên hạ! Tối lúc rồi, gọi các huynh đệ đang xây cầu quay lại đi!"

Ma Thường ban lệnh xuống, các binh lính xây cầu lập tức quay về bờ bắc, thay áo quần khô rồi nhảy lên ngựa phóng đi.

Gần như cùng lúc, từ phía xa ở cả hai bờ tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, ánh đuốc chói lòa, một số lớn nhân mã men theo hai bờ Hoài thủy hung hãn tiến tới.

Địch nhân bờ bên kia không có cách nào vượt sông, chẳng thể uy hiếp được gì. Địch nhân từ bờ bắc đuổi tới có khoảng hai vạn người, nếu chính diện giao phong, bọn Khấu Trọng bảo đảm chết chắc.

Khấu Trọng liếc mắt ra hiệu cho Ma Thường, Ma Thường lập tức đi vào rừng.

Khấu Trọng thân nhiên rút cây Thích Nhật cung ra, tay trái thò vào bao lấy ra bốn mũi tên, chăm chú theo dõi địch nhân đang dồn dập tiến tới.

Chiến tranh là như vậy, người phải giết kẻ xa lạ chưa hề gặp mặt, sau đó cũng chẳng cần biết đối phương, cũng không muốn biết bất cứ cái gì liên quan đến đối phương cả.

Địch nhân đã đến trong cự ly một ngàn bước, cờ xí phấp phới, kỷ luật nghiêm minh, đuốc thấp sáng rực cả hai bờ Hoài Thủy. Kỳ binh địch giương cung, chỉ đợi Khấu Trọng tiến vào tầm bắn sẽ lập tức không do dự bắn tên ra, không phải người chết, thì là ta tiêu đời.

"Soạt! Soạt! Soạt!" Bốn mũi tên liên tục bắn ra từ tay Khấu Trọng, không phải nhắm vào chỗ yếu hại của địch, cũng không bắn vào chiến mã mà là bắn vào cờ xí trong tay đám quân đi đầu.

Cán cờ gãy vụn, lá cờ bị gió đẩy ngược về phía sau chụp lên đầu đám kỵ sĩ gần đó, lập tức người ngựa hỗn loạn.

Khấu Trọng phá lên cười ha hả lùi về phía sau, Thiên Lý Mộng từ trong rừng phóng ra, gã nhanh như chớp nhảy lên lưng ngựa bỏ chạy vào trong rừng.

Địch quân đông như kiến ập theo vào rừng, năm trăm chiến sĩ Phi Vân kỵ đợi sẵn, theo lệnh của Ma Thường, lập tức bắn tên như mưa nhắm thẳng vào đám địch nhân đang cầm đuốc.

Tiếng người la ngựa hí vang lên rầm trời, địch nhân nếu không bị tên bắn trúng thì cũng bị ngựa hất xuống đất, rơi vào cọc gỗ vót nhọn xong đời, trong nháy mắt bọn chúng náo loạn cả lên, mấy tên còn chưa thụ thương hay ngã ngựa ùn ùn lùi lại.

Khấu Trọng theo đường an toàn quay vào trận địa trong rừng, quát lớn: "Đừng ham đánh, các huynh đệ hãy theo ta."

Bọn Ma Thường vội vàng lên ngựa, năm trăm người theo gã rời khỏi khu rừng rậm rạp chạy thẳng ra thảo nguyên.

Tiếng la giết giết vang lên, một đội kình kỵ binh hơn một vạn người từ phía bên phải rừng phóng ra, dùng hết tốc độ đuổi theo, rõ ràng không chịu bỏ qua cho bọn gã.

Khấu Trọng thầm toát mồ hôi lạnh, may mà lần này phát giác được âm mưu của đối phương sớm một bước, nếu không thì khó mà thoát chết. Địch nhân thông thuộc hình thế đồi núi ở đây, bọn gã thì lại mới tới, do đó địch nhân đuổi giết thì dễ, bọn gã muốn thoát thì khó hơn lên trời.

Ma Thường đuổi tới cạnh gã, than: "Thiếu soái đoán thật không sai, người đến quả nhiên là Lý Tử Thông, ta nhìn thấy cờ hiệu của hắn."

Khấu Trọng quay đầu nhìn lại thì đúng như lời Ma Thường nói, trong lòng thầm khen Ma Thường lâm nguy bất loạn, còn để tâm lưu ý cẩn thận khắp nơi, gã quát lớn: “Người dẫn đầu, ta đoạn hậu!”

Chiến mã của bọn gã tuy đã nghỉ ngơi ba canh giờ nhưng vẫn chưa hoàn toàn bình phục được, nếu chưa đến chỗ mai phục của Dương Công Khanh đã bị địch nhân bắt kịp thì thật là xui xẻo, do đó gã phải đoạn hậu để bảo vệ sự an toàn của toàn quân.

Dưới sự dẫn dắt của Ma Thường, năm trăm Phi Vân kỵ nhanh như chớp phóng vọt qua thảo nguyên tiến thẳng đến khu rừng thưa gần chỗ mai phục.

Địch nhân phía sau đuổi càng lúc càng gần, tiếng vó ngựa rầm rập rung chuyển cả mặt đất.

Khấu Trọng cố ý rút lại sau cùng, phá lên cười dài, kéo căng Thích Nhật cung, dây cung bật lên một tiếng, bốn mũi tên bay vọt ra ngoài, bốn chiến mã lập tức ngã lăn ra đất, kỵ sĩ từ phía sau phóng tới lỗ đà cũng bị té nhào, cục diện hết sức hỗn loạn.

Tiếng tù và bên địch nổi lên, địch trận lập tức biến đổi, chia làm hai nhánh như hai gọng kìm truy sát bọn Khấu Trọng.

Khấu Trọng lạc lại phía sau nhưng vẫn bảo trì cự ly trong vòng tám trăm bước với kỵ binh của địch, vừa đủ nằm ngoài tầm bắn của địch, biến thành tình thế chỉ có gã là bắn được người khác chứ không để địch nhân đủ sức phản kích.

Kỵ binh địch không ngừng té nhào, đến lúc Khấu Trọng phát giác ra bốn bao tên đã trống rỗng, gã bèn thi triển thuật “Nhân mã như nhất” đuổi theo đội ngũ phía trước đến thẳng mỏm núi có mai phục.

Tiếng trống trận rền vang, Dương Công Khanh và phục binh lập tức hiện thân, tên như mưa bắn xuống địch nhân đang phi ngựa trên sườn núi.

Địch nhân không ngờ trúng phải phục binh, người ngựa loạng choạng, toàn quân tan rã, chỉ có nước lùi xuống núi.

Khấu Trọng đang do dự có nên thừa thế phản kích hay không thì thấy ở đằng xa bụi bay mù trời, biết có viện binh của địch đang tới, bèn vội hạ lệnh rút lui.

oOo

Dưới bóng tà dương mỹ lệ, một dải sông vẫn vũ mây đen, sắt khí đằng đằng.

Ba trăm cỗ máy bắn đá vốn dùng để thủ thành từ Lương Đô chuyển tới, được phân bố hai bên bờ vách đá, do một ngàn năm trăm chiến sĩ phụ trách. Hai mươi tám chiếc Phi Luân thuyền do Bốc Thiên Chí chỉ huy, mỗi thuyền có năm mươi chiến sĩ đặt ở ngoài lối ra trên thượng du của khe núi, tùy thời có thể bất ngờ tấn công hạm đội của địch ở bên trong. Ngoài ra còn hai ngàn chiến sĩ mai phục ở hai bờ đông tây ở hạ du khe núi, có thể tấn công mãnh liệt lúc địch nhân bỏ thuyền lên bờ. Tiết thu trong trẻo không khí thoáng thoáng khô ráo, đối phó với thuyền làm bằng gỗ thì hỏa công vẫn là chủ yếu.

Mấy người Từ Tử Lăng, Tiêu Hồng Tiến, Bạch Văn Nguyên, Trần Lão Mưu, Hư Hành Chi cùng Bốc Thiên Chí đang đứng trên vách đá nghiên cứu chiến lược, thì Lạc Kỳ Phi cười ngửa tới báo: “Vừa nhận được tin, bên địch có một trăm hai mươi thủy sư thuyền, hoành hôn hôm qua đã vượt qua giao giới giữa Vận Hà và Hoài Thủy, tiến vào Vận Hà, chắc vào khoảng giữa khuya sẽ đến chỗ này.”

Hư Hành Chi mừng rỡ nói: “Tạ ơn trời đất, Thiếu soái quả nhiên cát nhân thiên tướng, cũng đã quay về rồi.”

Trần Lão Mưu lấy làm lạ hỏi: “Tin tức này chỉ nói đến việc Lý Tử Thông dùng toàn lực tấn công Lương Đô, có liên quan gì đến Thiếu soái chứ?”

Hư Hành Chi vui vẻ đáp: “Lý Tử Thông đến gấp rút như vậy, nhất định là vì Thiếu soái đã thành công trong việc triệt thoái về phía bắc, do đó để bắt kịp Thiếu soái cần phải tranh tiên tấn công Lương Đô, chặn đường lui của Thiếu soái. Hành Chi chỉ suy luận theo tin tức mà thôi.”

Lời của Hư Hành Chi rất hợp lý, mọi người sĩ khí đại chấn, chiến ý dâng cao.

Bốc Thiên Chí chợt phá lên cười sảng sặc: “Thật không ngờ Thiếu soái lại dùng cách thức này để dẫn xà xuất động, chẳng ai trong chúng ta ngờ trước được.”

Trần Lão Mưu gùng càng già càng cay, trầm tĩnh hơn: “Thiếu soái lần này coi thường Lý Tử Thông, không ngờ Lý Tử Thông lại là con dao hai lưỡi. May mà Tử Lăng kịp thời đến đây, nếu không chỉ e địch kéo binh đến tận cửa thành mà bọn ta vẫn chưa biết đầu đuôi thế nào.”

Bạch Văn Nguyên trầm giọng: “Kế hoạch của Thiếu soái vốn vô cùng hoàn thiện, lần này lại có chỗ sơ sót, nhất định phải có nguyên nhân.”

Hư Hành Chi định nói nhưng lại ngẩn ngừ, cuối cùng lặng thinh.

Từ Tử Lãng nhìn thấy vậy bèn đợi lúc mọi người trở về vị trí của mình để chuẩn bị, kéo Hư Hành Chi ra một bên hỏi cho rõ.

Hư Hành Chi đem chuyện Quế Tích Lương và Hạnh Dung hai lần đến gặp Khấu Trọng kể cho Từ Tử Lãng nghe, rồi than: “Bọn ta đều hiểu rõ con người của Thiệu soái, đối với bằng hữu hết sức tin tưởng, nhưng phải biết cân nhắc lợi hại, không thể nào không đề phòng được.”

Từ Tử Lãng nói: “Tích Lương và Hạnh Dung là bằng hữu thuở nhỏ của ta, xem ra bọn họ không phải là người vô sỉ bán rẻ bằng hữu, hơn nữa nếu bọn họ quả thật làm việc cho Lý Tử Thông, lần thứ nhất gặp Thiệu soái sẽ không cự tuyệt giúp đỡ Thiệu soái. Thật ra trước khi họ gặp Thiệu soái lần thứ hai, Lý Tử Thông đã chuẩn bị ổn thỏa Thủy sư tại Chung Ly, việc giả mạo mọi thứ trên thuyền cũng mất thời gian ít nhất là hai ba ngày, Lý Tử Thông hiển nhiên đã sớm nhìn ra kế dụ răn rồi ổ của bọn ta rồi.”

Hư Hành Chi chau mày nói: “Kế hoạch của Thiệu soái hoàn toàn kín mật, lại hợp tình hợp lý, trừ phi là người hiểu rõ tính cách của Thiệu soái, nếu không làm sao đoán được chuyện dời ra Đông Hải không phải là để trốn chạy bằng đường biển mà lại là kế dụ địch cơ chứ?”

Từ Tử Lãng biết hẳn vẫn còn hoài nghi Quế, Hạnh hai người, chỉ là nể mặt mình nên mới nói lòng vòng, ngầm ám chỉ Quế, Hạnh là người hiểu rất rõ tính cách của Khấu Trọng, liền bình tĩnh cười nói: “Vẫn còn có một người hiểu rõ con người của Thiệu soái như Tích Lương và Hạnh Dung, bọn ta cũng nhiều lần thiếu chút nữa là bị bại trong tay hắn. Người này chính là Hương Ngọc Sơn ở Ba Lăng bang, Tiều Tiễn trước giờ vẫn qua lại với Lý Tử Thông, người bí mật bày mưu cho Lý Tử Thông rất có khả năng là hắn. Hương Ngọc Sơn võ công tuy bình thường nhưng quỷ kế đa đoan, bọn ta nhất định phải lưu tâm ứng phó.”

Hư Hành Chi than: “Hèn gì thiên hạ đồn rằng Thiệu soái cùng Lãng gia hai người liên thủ, bất luận trên võ lâm hay trên chiến trường đều không có đối thủ. Nghe Lãng gia lần này bình tĩnh không dao động, phân tích tình vi hợp tình lý, Hành Chi vô cùng bội phục.”

Từ Tử Lãng dõi mắt nhìn ở đoạn cuối phía nam của Vận Hà, vầng trăng trên trời vừa to vừa tròn, vốn là thời gian tốt để ngắm trăng, thế mà gã phải ở nơi này chờ đợi địch nhân thò đầu vào bẫy.

Thạch Thanh Tuyền lúc này không biết đã đến nhà mới chưa, không biết lúc này có phải cũng đang ngẩng đầu thưởng nguyệt? Có phải cũng giống như gã tâm thần bối rối, nhớ tới Từ Tử Lăng này hay không?

Một con gió mạnh từ xa thổi tới, y phục Từ Tử Lăng tung bay phần phật. Hư Hành Chi thấy gã im lặng không nói gì thêm bèn lặng lẽ cáo lui, chỉ còn mình gã đứng trên vách đá, nhìn xuống nước sông Vận Hà cuộn cuộn không ngừng nghỉ.

Trên trời cao chợt truyền lại tiếng đập cánh, Thiếu Soái quân ở hai bên vách đá đều ngẩng đầu nhìn lên.

- o O o -